

Da jeg kom ind i Aalborg Byråd i 1998, havde man en gæld på 730 mio. kr. Nu har vi en gæld på 1.046 mio. kr., og derudover har vi solgt bygninger for 300 mio. kr., men de er sandelig gået til prestigebyggerier som nyt stadion, nyt musikhus, vandkulturhus og nye administrationsbygninger og sådan noget, og det er bestemt ikke noget, vi har stemt for, tværtimod har vi kæftet op, så vandkulturhuset er blevet taget af programmet!

Første næstformand (Svend Auken):
Så er det fru Charlotte Dyremose som ordfører.

Charlotte Dyremose (KF):
Jeg må indrømme, at jeg læste teksten til denne forespørgsel mange gange. Og debatten i dag har ikke gjort mig mindre forbløffet. Der må endnu en gang være tale om en fatal misforståelse fra SF's side. Ikke bare har regeringen gjort en særlig indsats over for de svageste i vores samfund, det er også gennem bl.a. rapporten fra Oxford Research blevet gjort klart, at situationen for de svageste i vores samfund er blevet bedre, efter at den nye regering er trådt til. Men det betyder selvfølgelig ikke, at den ikke kan blive endnu bedre.

Men jeg vil godt benytte lejligheden her til at takke SF for med denne misforståelse at give mig som konservativ ordfører en lejlighed til at prale af den indsats, den nuværende regering har sat i gang på området under en konservativ socialminister. Det er vi nemlig stolte af i Det Konservative Folkeparti.

Et samfund bør efter min bedste overbevisning måles på, hvor godt det tager sig af dem, der ikke kan klare sig selv. Det er her, både penge og ressourcerne skal sættes ind. Vi skal altså ikke måle samfundet på graden af omfordeling, altså hvor mange penge vi kan dele ud til forskellige formål, men på hvordan pengene og ikke mindst de menneskelige ressourcer bruges, og om det gør en forskel for dem, der har brug for det. For gør det ikke det, er det jo ligegyldigt.

Vi vil med andre ord et samfund, hvor vi hver især og i fællesskab påtager os et socialt ansvar, et ansvar, der ikke kun handler om penge, men også om deltagelse, nærvær og medmenneskelighed. I Det Konservative Folkeparti er vi ikke i tvivl om, at en nyorientering i socialpolitikken, der prioriterer netop de dårligst stillede, er nødvendig. Og det er præcis, hvad regeringen fra dag et har lagt op til i regeringsgrundlaget. Og

der er allerede søsat en lang række konkrete initiativer.

Det er derfor, jeg i dag må takke for den mulighed, SF har givet mig til at prale af regeringens indsats under en konservativ socialminister. I oplægget til »Det fælles ansvar« gives et meget tydeligt signal om, at det ikke skorter på regeringens ambitioner og vilje til at sigte højt. Der er dertil taget et utal af konkrete initiativer, der over en bred front har været og vil være med til at styrke den socialpolitiske indsats.

Tiden tillader ikke, at jeg omtaler det hele, men jeg vil her trække nogle eksempler frem, som regeringspartierne har nået sammen med forskellige flertal. Der er afsat 0,5 mia. kr. til et generelt løft i ældreplejen, udvidet ledsageordning, der er tilført flere ressourcer til de svageste, og Rådet for Socialt Udsatte er etableret, så vi netop kan inddrage repræsentanter for de grupper, der er berørte. Der er indført en behandlingsgaranti for narkomaner, og der er en øget indsats for at bryde den negative sociale arv. Særlig det sidste punkt er hjerteblod for Det Konservative Folkeparti.

Derfor har vi fra konservativ side presset på for at få en styrket pædagogisk hjælp til børn på krisecentre. Vi har presset på for at sikre lektiehjælp til de børn, der ikke får den nødvendige boglige støtte i hjemmet. Vi har presset på for at få børnehuse i nærmiljøet til de børn, hvis forældre ikke kan tage sig af dem i kortere perioder. Og vi har presset på for at få inddraget familien og det nære miljø i forbindelse med tvangsfjernelser, f.eks. via en obligatorisk familierådslagning.

Jo, vi har fået startet godt på mange områder. Det er en stor udfordring, vi har sat os for. Næsten 10 års socialdemokratisk ledelse med uafbrudt økonomisk medvind formåede ikke at mindske problemerne. Tværtimod blev de på mange strækninger større, bl.a. i form af flere hjemløse, flere permanent udstødte, flere truede unge. Vi er altså nødt til at tænke nyt og anderledes. Den offentlige indsats skal fokuseres og prioriteres mere præcist.

Kl. 13.30

Samtidig skal man erkende, at en gedigen socialpolitisk indsats ikke alene kan løftes af det offentlige system, fordi det har indbygget en række begrænsninger, hvorfor frivillige, private, familie og pårørende og andre borgernetværk på en helt anderledes måde kan inddrages, simpelt hen fordi de kan noget helt specielt på hver deres felt.